

det retlige aspekt har fået lov til at overskygge det, fordi der har været så mange forhandlinger og diskussioner om det retlige, og fordi det vittterligt går så dårligt, som det gør på det område.

Rent faktisk ligger der på udenrigspolitikken et kæmpeskridt i retning af en føderation. Man etablerer nu forløberer for et egentligt udenrigsministerium, nemlig en enhed, som skal komme med forslag på udenrigspolitikken. Man udnævner en udenrigsminister, som ganske vist ikke i første omgang skal kaldes udenrigsminister, men man udnævner en person, som repræsenterer Unionen udadtil, ligesom en udenrigsminister gør. Og man indfører flertalsafgørelser i Ministerrådet. Så siger man ganske vist, at landene skal have en veto, men det er en veto af samme art som den, der eksisterer i det såkaldte Luxembourgforlig.

Jeg vil i den forbindelse godt bede udenrigsministeren oplyse om, hvor mange gange Danmark indtil nu har benyttet sig af den ret. Hvor mange gange har man benyttet Luxembourgforliget? Det tror jeg nemlig kan være et pejlemærke for, hvor mange gange man kunne forestille sig, at man ville bruge den veto, som man nu vil blive udstyret med i forhold til flertalsafgørelser på det udenrigspolitiske område.

Nej, realiteten vil blive, at der kommer flertalsafgørelser. De skal så ligge inden for noget, man kalder fælles strategier, som er så luftigt et begreb, at EU kan vedtage store planer for udenrigspolitiske aktioner i fjerne egne af verden – i forhold til USA, i Mellemøsten, alle mulige andre steder – og hvor man så bagefter kan gå ind og sige: Nu har vi en strategi, så kan vi med flertalsafgørelser begynde at træffe udenrigspolitiske beslutninger. Samtidig skal Unionen være en juridisk person og kunne gå ud og forhandle som en stat med andre stater.

Det samlede resultat af alle disse foranstaltninger, og jeg har ikke hørt, at regeringen har gået imod noget af det, jeg har nævnt her, er, at man får en føderation, som vil optræde som stat i forhold til andre stater på verdensplan.

På baggrund af alle disse ting kan Enhedslisten ikke stærkt nok opfordre regeringen til dog at komme til besindelse, inden det er for sent.

Jeg har desværre konstateret, at regeringen har lagt vægt på, at regeringskonferencen skal afsluttes i Amsterdam, den skal forceres frem, og man skal nå et resultat. Det er næsten det samme som på forhånd at sige, at man har kapitulert, for når man står i den elendigst tænkel-

ge situation, er det dog i hvert fald klogere at se at få sparket bolden ud til hjørnespark end ligefrem insistere på, at kampen skal afgøres på et tidspunkt, hvor man er bagud med en masse mål i forhold til modparten. Så var det dog klogere i hvert fald at bede om tid og ikke selv insistere på, at afgørelsen skal træffes, mens man står i den situation.

Vi må altså virkelig appellere til regeringen om at lade være med at rejse ned og begå den fejltagelse. Sig dog i det mindste til de andre, at man må vente, indtil vi sommeren over her i Danmark har fået en ordentlig offentlig debat om alle disse ting, som jo er nye. For eksempel en debat om udenrigspolitikken, som jo er ny for den danske befolkning, og som har vidtgående konsekvenser. Man rejser bare ned og siger: Vi må skynde os at få truffet en beslutning. Det er vitterlig overordentlig uklogt.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er jo meget symbolsk, at hr. Keld Albrechtsen uafbrudt har stået på talerstolen både den 28. og den 29. maj, men med de debatter, vi har haft her, så skulle det jo blive hr. Keld Albrechtsen, der fik den ære.

Jeg kan ikke, når jeg hører hr. Keld Albrechtsen, lade være med at tænke på, at han kritiserer alle fodboldspillerne, kritiserer dem sønder og sammen, men han fortæller dem ikke et øjeblik, hvordan de skal spille – for nu at blive i fodboldsproget. Der er ikke et eneste budskab om, hvordan vi skal indrette Europa efter hr. Keld Albrechtsens opfattelse. Skal det hele bare flyde? Skal vi samarbejde? Og hvordan skal vi samarbejde? Der er i virkeligheden ikke noget som helst i hr. Keld Albrechtsens verdensbillede, som forholder sig til de europæiske spørgsmål.

Jeg tror, at hr. Keld Albrechtsen fuldstændig tager fejl i hans politiske verdensbillede. Det tror jeg også han har gjort tidligere. Det her minder mig meget om de diskussioner, man før i tiden havde omkring Danmarks medlemskab af NATO, hvor mange partier var imod, kæmpede imod Danmarks medlemskab og sagde, at det var noget skidt, men hvor alle i dag stort set – måske lige på nær hr. Keld Albrechtsen – anerkender, at NATO har været med til at sikre freden i Europa og er et godt redskab til også fremover at sikre freden.

Jeg tror, at hr. Keld Albrechtsen en dag kommer til at erkende, at det samme er tilfældet med